

IV. rész

Mainsfield

1. fejezet

Árulás

2212. június 16-a, 8:32 perc, Washington.

Madarak zengő csiripelése hallatszott a távolból, végigvisszhangozva a helyiség falain, felkeltve e kicsiny, a város szélén elhelyezkedő ház tulajdonosát. Aki igen szerencsésnek mondhatta magát, hogy szerény lakhelye sértetlenül vészelt át a bombázást, bár lepusztultságából ítélve már nem is lehetett túl sokat rombolni azon.

Felnyitva barna szemeit fájdalom nyilallt fejébe, mely csak úgy lüktetni kezdett. Eleinte megrémisztette annak intenzitása, valamint az a tény, hogy egy árva emléke sincsen a tegnapi estéről. Aztán az asztalon heverő üres brandys üvegekre pillantva minden világossá vált számára, mint minden reggel. Már évek óta így mentek a dolgok számára. Minden egyes reggel elhatározta, hogy a mai naptól kezdve sosem néz a pohár fenekére, majd minden este előjöttek a rossz emlékek az akkor történekről, és ismét az asztal alatt találta magát. Most sem saját ágyán ébredt, hanem a konyha közepén álló poros faasztal vézna lábai alatt.

Nehézkes feltápáskodása után durva lépései dobogó hangjának kíséretében nagy nehezen elvergődte magát a fürdőszobába, majd kapkodva kezdte nyelni a csap hideg vizét. Egyszer csak szemei megakadtak a tükörben felé néző arcon, majd elzárta a vizet és meredten bámulni kezdte tükörképét. Végigsimította borostás arcának éles vonásait, majd borzos, hetek óta még csak meg sem fésült haját próbálta igazgatni valamelyest. Közben ismét tudatába nyilalltak az egykori emlékek, az akkori történések.

Az események, amikor még jóvágású fiatalember volt, mikor még barna haja büszkén, hátra fésülve helyezkedett el fejtetőjén. S egy kisebb palotának is nevezhető lakása volt e poros kis viskó helyett. De azok az idők már örökre elmúltak, nem szolgált már a sereg soraiban. Már sosem élhette újra álmát, nem szelhetette többé az úr végtelenét a Barracudával, örökre megszűnt már az admirálsi rang után áhítózó vakmerő kapitány lenni. Minden ajtó bezárult számára a végzetes nap után, melyet csak Első Találkozásként emlegetnek.

Ekkor hangos, türelmetlen kopogtatás hallatszott szerény faajtaja felől, melyet már csak a jóindulat tartott a helyén. Kis idő elteltével odavánszorgott, majd dörmögő hangom förmedt rá hosszú hónapok óta első látogatójára.

- Bárki is az nem érdekel, takarodjon – de csak nem maradt abba a dörömbölés, sőt, válasz is érkezett.

- Nézze, fontos ügyben keresem magát. Ajánlatos lenne ajtót nyitnia – hallatszott egy fiatalos, akár még kedvesnek is mondható hang, majd csak kinyílt a már düledező ajtó.

- És mi lenne az a fontos ügy? Ha a tegnap este miatt akar panaszkodni, ne tegye, semmi közöm sincs hozzá – közölte az előtte álló igen jólöltözött fiatalemberrel, a legcsekélyebb mértékben sem szégyenkezett szegényes ruhája vágett.

- Ajánlatom van az ön számára. Egy olyasféle ajánlat, melyet semmiképpen sem szeretne kihagyni.

- Nem érdekelnek már az ilyesfélék, már sok éve nem – válaszolta majd becsapni készült az ajtót, de a vadidegen ember a küszöbhez emelte bőrcipőjét, majd karjával állította meg a felé közeledő ajtót.

- Nézze, ez nagyon fontos – nyögte ki miközben az ajtóval küszködött, amely egyre erősebben nyomta lábfejét.

- Ugyan biztos talál mást is a feladatra, engem felesleges háborgatnia az ilyesmivel – közben elengedte az ajtót, félt, hogy esetleg kitorne a helyéről a nagy erőlködés közepette.

- Ez esetben elnézését kérem uram, bizonyára összekevertem valakivel. Én Samuel Hackettet, az egykori Barracuda félelmet nem ismerő kapitányát keresem, aki elsőként merészkedett az Örvény galaxisba. Az embert, aki olyan döntéseket hozott aznap, melybe sokan egyszerűen beleroppantak volna és hősiiesen helytállt azon a napon, a biztos halálból megmentve legénységét – ennek hallatán Hackett elhallgatott egy pillanatra, majd egy mély lélegzet után folytatta.

- Rendben, mit akar? – kérdezte éles hangnemben, szokása szerint egyből a dolgok közepébe vágva.

- Visszaadni a korábbi életét. Én és feletteseim támogatása mellett nem csak visszakerülhet a Barracuda hídjára, admirálisi rangra is emelkedhet. Többet érhet majd el néhány hónap alatt, mint azt valaha is remélte. Ehhez pedig csak egyetlen dolgot kell majd teljesítenie, mikor eljött az idő.

- Megegyeztünk – felelte kis gondolkodás után. – Öhm... - nyújtotta felé a kezét, miközben a nevét próbálva kitalálni.

- Óh, elnézést, még csak be sem mutatkoztam. Jason Loktemetris vagyok, de nyugodtam szólítson csak Lokinak...

2212. október 26-a.

A Drák háború a végéhez közeledett. Ugyan az emberiség mindent megpróbált, de megmaradt haderejével képtelenség volt megfordítani a mérleget, s ádáz ellenségük számbeli fölénye napról-napra fokozódott. Mostanra már feltehetően 8 drák korvett jutott minden egyes Tau'ri cirkálóra, ezzel túl nagy lett a különbség, hogy hatékonyan védekezhessenek.

Ezt Kortis már hetekkel ezelőtt felismerte és hatalmas erejű támadásokat indított minden fontos kolónia ellen. Szisztematikusan haladva, a legkönnyebben védettől a legerősebb felé haladva. Grovespring, Aurora, New Hampton, Warrensburg, mind elbuktak már, lakosaikból csupán hamvaik maradtak. Úgy tűnik, a Földet a végére tartogatja, ezért lerohanására feltehetően az utolsó mentsvár, Kirksville bukása után kerül majd sor. Sajnálatos módon semmit sem tehetnek védelme érdekében, nem maradtak már elegenden, mindössze a flotta központját, valamint az összes javítás alatt álló hajók áthelyezését kezdték el anyavilágukra, minimalizálандó a veszteségeket.

Mostanra már a Daedalustól kezdve a Korolevig mindegyiket átvitték a denveri úrkikötőbe és kezdték meg felkészítésük befejezését, – bár ez jelen esetben már nem a felfegyverzésről szólt, hanem hogy a lehető legtöbb menekültet helyezhessék el rajtuk, hogy az emberiségből minél több maradhasson az újabb vándorlás végeztével, melynek már meghatározták végállomását – egyet kivéve.

Timothy Keller izgatottan járkal fel-alá a roppant méretű kirksvillei javítóállomás egyik összekötő folyosóján, melynek ablakai a kérdéses monstrum masszív hajóteste elülső oldala felé néznek. Már ezerszer lefutatta gondolataiban előre betervezett beszédét, minden eshetőségre alaposan felkészülve. Ekkor szélesre tárult a bejárat masszív fémajtaja, majd egy látszólag átlagos testalkatú, barna hajú férfi lépett be rajta, s ő azonnal felismerte arcának éles vonásairól.

- Hackett admirális! Üdvözlöm, én Dr. Timothy Keller vagyok a...

- Pontosan tudom ki maga – vágott bele az igen régóta szótt mondandójába már annak legelején. – Ön tervezte a hajómat, vezette a gyártását és biztosított afelel, hogy a mai napra már elkészül. És mindössze egyetlen kérdésem van az ön számára: Elkészült?

- Nos, maga a hajótest rendben van. Viszont rengeteg apróság van még hátra, melyet mindenképpen be kellene fejezni. Rá kell festeni a flotta jelét, elnevezni, meg aztán van egy-két rendszer, amely még nem működik megf...

- Szóval nincs – vágta rá csalódottan. Bár már tapasztalatból tudta, hogy gyakorlatilag mindig ez van, ha ezek ígéretet kezdenek valamit. Mégis azt remélte, ez esetben másképpen lesznek a dolgok.

- Nem ezt mondtam – kezdte a mentegetőzést. – Maga a hajó működőképes, a fegyverektől kezdve a hajtóművekig, a létfenntartáson át minden működőképes. Viszont még vannak bizonyos formaságok, melyeket mindenképp el kell intézni és ez még egy hetet is igénybe vesz majd.

- Szóval hivatalosan még nincs kész, de ha most idejönne egy csatahajó... - ekkor szándékosan abbahagyta a mondatot, várva, hogy a tudós befejezze azt.

- Megbánnák, hogy megszülettek – felelte kis gondolkodás után.

- Nos, engem nem érdekelnek túlzottan a formaságok, Dr. Keller. Szóval fogjuk rá, hogy elkészült, csak még pihentetjük egy kicsit a dokkban.

- Ahogy akarja – bölintott rá Tim.

- Mikor léphetnék a fedélzetre?

Perceken belül a hatalmas hajó fedélzetén találták magukat, eddig ugyan viszonylag csend volt, de Tim már nem tudta magában tartani mondanivalóját. S amint beléptek a fedélzetre valósággal özönlenni kezdtek szavai cserepes ajkai közül. Hackett már legszívesebben a hídra vezető folyosóra való lépésekor elhallgattatta volna, de tekintettel a tényre, hogy nélküle sosem épülhetett volna meg a hajó, – vagy épp Michael kéretlen közbenjárása nélkül – inkább hagyta, hogy kiélhesse magát.

- Ez itt a WS-312-es, Nexus névre keresztelt hajóosztály első képviselője. Maga a hajó a létező legmodernebb technológiák ötvözésével készült, számos újítást tartalmaz még a starfury osztály is elavultnak számít hozzá képest. Mindazon által a legfontosabb az energia elosztó-, valamint a meghajtó rendszer.

- És mitől ilyen fontosak azok? – tetette az érdeklődőt Hackett, valójában ez teljességgel hidegen hagyta, viszont Tim szemmel láthatóan megörült a kérdés hallatán.

- Az energia elosztó rendszer kapcsol össze mindent a reaktoral, olyan, mint az érhálózat az emberi testben. Eddig lehetetlenség volt 4-nél több hipertér hajtóművet, vagy egynél több pajzsgenerátort beleszerelni egyetlen hajóba, valamint ez a fegyverzet terén is gondokat jelentett. Ugyanis az akkori elosztó rendszer képtelen volt többel megbirkózni, egyszerűen felesleges lett volna. Viszont az általam kifejlesztettnek ez egyáltalán nem jelent problémát.

- Ami azt jelenti, hogy?

- Ennek a hajónak 6 darab hipertér hajtóműve és kettő darab pajzsgenerátora van. De térjünk is rá a meghajtásra, amely nélkül ez a hajó sosem jöhetett volna létre. Vagy legalábbis nem ilyen formában.

- Kifejtené?

- A meghajtás képezte a legnagyobb problémát, minél nagyobb egy hajó, annál több energia kell a meghajtásához és annál strapabíróbb hajtóművekre van szükség. Maga az alapötlet itt azonban nem az én érdemem, egy rejtélyes alak által átküldött tervrajzokról származik, amely feltehetően még a Lochuson talált behemóthoz tartozhatott.

- Szóval ez a hajó az ott talált monstrum pontos mása lenne?

- Nem, az a hajó még túl nagy falat nekünk. Feltehetően évszázadokba telik majd, mikorra rájövünk a megépítésének módjára, egyedül a meghajtást tudjuk hasznosítani jelenleg, azt is csak részben. De már ezzel is jóval nagyobb hajók építésére nyílt lehetőségünk, mint eddig bármikor.

- Elnézést, de nem igazán volt alkalmam átnézni a műszaki adatokat. Mekkora is ez a hajó pontosan?

- Maga a hajótest 1823 méter hosszú, szélessége, s a henger alaknak köszönhetően az átmérője pedig 150-300 méter közé tehető. Jóval keskenyebb lett, mint egy starfury és emiatt pajzsok nélkül sebezhetőbb is valamivel, de mivel két pajzsgenerátora van, melyek jóval erősebbek az előző hajóosztályénál és eltérő frekvencián üzemelnek, valósággal áthatolhatatlanok s egyáltalán nem kell aggódnunk emiatt. De mivel semmi sem biztos, úgy döntöttünk, – ő és tudós társai – lekerekítjük a hajótestet, így jó eséllyel minden lövés lepattan majd róla, ráadásul a hajlított felület hatékonyabban is viseli el a találatot, ha esetleg be is kapná a lövést.

- De 150 méter az akkor sem valami sok, ha ott telibe kapja egy korvett, vége a játéknak. Az egész kettészakad, majd másodpercek alatt elporlad.

- Ha a pajzsnak vége, akkor már úgymint mindegy lesz. Így legalább kevesebb az eltalálható felület, s ennek értelmében tovább tartanak majd. Ez nem egy régimódi szögletes csatahajó, ez egy kecses, előlről kör alakú, oldalról lándzsásnak tűnő cirkáló, halálos tüzereivel megáldva.

- Mégis mennyire halálossal? – hallatszott az első öt valóban érdeklő kérdés Hackett szájából.

- Nos, hol is kezdjem – mosolyodott el Tim. – A rendelkezésünkre álló többlet energia mennyisége által annyi fegyver rakhattunk rá, amennyit csak elbírt a lány. Végeredményképp mindkét oldalán négy 4 tachyon és 8 plazmalöveggel rendelkezik. Valamint 30 darab M-995-ös sínágyúval is rendelkezik, melyek tökéletes védelmet nyújtanak az ellensége vadászgépek ellen. Ezen kívül elől tovább 12 van ezekből, valamint 4 vetőcső is a formáság kedvéért, de nem ezek mind eltörpülnek a hajó fő fegyvere mellett, amely szintén az orrészén kapott helyet és az elülső rész jelentős hányadát magába foglalja.

- Mégpedig a...?

- Az orbitális taktikai lézerlöveg, bár én csak világegyetű szerkezetnek szoktam nevezni. Lényegében a furling által Mainsfieldnél használt szerkezet kicsinyített mását szerelték bele a hajótestbe, mérete miatt itt a 150-ről fokozatosan 300 méterre kellett növelni annak átmérőjét.

- Úgy érte, ez a hajó ki tud ütni egy teljes kolóniát, néhány perc leforgása alatt?

- Nem, erről szó sincs. A lézer intenzitás mindössze nyolcada az ottaninak és csak pár másodpercig lehet üzemeltetni, de úgy 10-12 ilyen hajónak már nem jelentene problémát. Viszont elméletben már ez a hajó is elegendő tüzereivel rendelkezik egy drák csatahajó keresztülövéséhez.

- Hm, már értem, miért foglalkoztak ennyit ezzel a hajóval. De még most sem értem, hogyan akarják vele megfordítani a háború menetét?

- Pedig egyszerű – vágta rá Tim. – Minden háborút két dolog határoz meg leginkább. A számok és a technológia. Immár lehetetlenség a számok terén felülkerekednünk, így nyilvánvalóvá vált, hogy a technológia terén kell jókora előnyhöz jutnunk – eközben a hídra érkeztek, ahol valamennyien haptákba kapták magukat üdvözlésképp. Első tisztjét, Jacksont már ismerte, de senki mást közülük.

Csendre intette Timet, majd meglepetten tapasztalta, hogy ezt a helyiségben tartózkodók pihenjnek vették. Hiába, még hozzá kell szokniuk különös kézmozdulatait és arckifejezéseit hajmeresztő rendszerébe. Eközben a régi, rutinos lépésekkel a kapitányi szék felé közeledett, de ekkor kék villanásokra lett figyelmes a Barrakudától nem sokban különböző híd vaskos, mégis kristály tiszta látványt nyújtó ablakán keresztül.

Hipertér ablakok voltak azok. Rövidesen harsogni kezdtek a szirénák, villódzni a fények, majd mindenki felkészült a csatára. Sorra vonták fel a védelmet nyújtó energiamezőket, a hatalmas úrállomások valamennyije élesítette fegyvereit, felkészültek rá, hogy ha kell, halálukig küzdjenek.

- Harckészültség! – kiáltotta el magát Hackett, mély hangjának éles visszhangja töltötte meg a helyiség falait.

- De még nem vagyunk kész, be kell fejezni a gyártást. Még csak nevet sem adtunk a hajónak, egyál... - értetlenkedett Jackson, de az admirális nem engedte, hogy befejezze mondandóját.

- Tim, maga azt mondta ez a hajó harcképes! – fordult felé látszólag idegesen, arca legalább is teljes mértékben elvörösödött. Hiába, túl volt már az ötvenen.

- Teljes mértékben az – vágta rá bizonytalanul.

- Akkor menjünk ki innen, izzítsák be a fegyvereket! Gondoskodjunk róla, hogy még a saját születésüket is megbánják!

- Értettem uram – felelte Jackson, majd továbbította a megfelelő utasításokat. Ezután sorra gyulladtak fel a hajtóművek kékes fényei s szép lassan megkezdtek a roppant monstrumok monstrumának meghajtását, s az kecsesen távozott a dokkból, egyenesen az ellenséges flotta felé véve az irányt. Ekkor hívás érkezett, majd jött keresztül az állomásról.

- Maguk mégis mit csinálnak? – csattant fel az állomás parancsnokának rekedt hangja, bizonyára összeszedett valamit a napokban.

- Itt a T.S. Mercilles – rögtönözte a nevet Hackett meglehetősen gyors válaszának keretében. – Csatába indulunk!

- Negatív Mercilles, amennyiben működőképes a fény feletti meghajtás azonnal menjenek a Földre, ez az admirális közvetlen parancsa.

- Kizárt, nem hagyjuk veszni önöket – vágta rá gondolkodás nélkül.

- Az érzékelők szerint 350 ellenséges hajó érkezett, a felállítás egy a tízhez. Itt már nincs segítség, semmit sem számít már egy hajó. Legyen az bármilyen erős is.

- Ez estben megtiszteltetés volt önnel szolgálni – felelte tudomásul véve a rossz hírt, Jackson felé fordította a tekintetét. – Működnek?

- Igen uram, bármikor útnak indulhatunk.

- Akkor mire várunk még? – csattant fel élesen ugyan, de nehéz szívvel. Első tisztje csakhamar betáplálta a kérdéses koordinátákat termináljába és meg is kezdték a roppant hajtóművek izzítását. Ekkor azonban egy hatalmas drák hajó úszott be eléjük, látszólag a semmiből, ez csatahajó és azonnal tüzet nyitott a Mercillesre.

Azonban a lövedékek egyszerűen semmivé lettek a Korolev védőmezejének együttesen háromszoros kapacitásával bíró pajzsokon. A korábban még valóságos földrengéseket előidéző zöldes plazmalövedékek becsapódásai most alig voltak érezhetőek. Hackett magabiztosan mosolyodott el ennek láttán.

- Nem tudunk belépni, elállja az utunkat! – jelentette ki Jackson.

- Nos, akkor muszáj lesz eltakarítani onnan – eközben folyamatosan záporoztak feléjük a bestia lövései. – Az a fő lézer... valami, működőképes?

- Az OTL rendszer teljesen működőképes és tüzelésre kész, uram. Valamint a pajzsok 97%-on állnak, de nem bírjuk ezt örökké.

- Akkor ideje rendet rakni. Célozzák be vele és lőjék szét azt a mocskot!

Egy másodperbe sem telt bele a parancs végrehajtása, a rendszer már előre kijelölte a célpontot, az első tisztnek csak a „piros” gombot kellett megnyomnia és a vörösen izzó, 50 méter széles lézersugár oszlopszerűen tört elő a hajó orrészében kialakított roppant méretű bemélyedésből és egyenesen a rettegett hajó pajzsának csapódott.

Az egy másodpercig sem tudott kitartani a hatalmas tüzerő ellenében, majd a lézernyaláb módszeresen elkezdte keresztülfűzni a hajótestet. A bestia reaktormagjához érve azonban véget ért az alig 3 másodpercig tartó haláltusa és egy izzó lángcsóva keretében ezernyi apró, zöldesen izzó darabra szakadt, mondhatni porrá vált a csatahajó. Hackett elégedetten mosolyodott el ennek láttán, míg mindenki más hatalmas éljenzésben tört ki.

- Most már mehetünk, Jackson?

- Ahogy mondja – közben továbbította a megfelelő utasításokat terminálján, majd a Mercilles tovatűnt a hipertérben, épp Kirksville központi állomásának felrobbanásakor. Mivel ez a kolónia gyakorlatilag a Föld küszöbének számított, percek alatt oda is értek. Rövidesen Zsukov hívta őket a felszínen veszteglő hajójáról.

- Hackett admirális, örülök, hogy ideértetek. Azonnal meg kell kezdenünk az evakuálási folyamatot – jelentette ki tőle meglehetősen szokatlan, szomorú, leginkább keserű hangnemben.

- Evakuáció? Azt hittem ez egy hadihajó és a háború megnyerésének célja hívta életre, nem pedig egy mozgó menekülttábor ábrándjai.

- Való igaz, nem erre tervezték eredetileg. De ez a flotta legnagyobb hajója, akár kétezer embert is elszállíthat, ez a jelenlegi flotta összkapacitásának 10%-a. És ha az a kérdés, hogy 18 vagy 20 ezer ember élje túl mindezt, én a húszezret választanám – Hackett már épp fejet hajtott a döntés előtt, amikor is hívást kapott a zsebébe rejtett kommunikátoron keresztül. Kezével jelzett a kapcsolat megszakítására, – melyet Jackson ugyan nem értett, minden esetre megtette – majd távozott a helyiségből és elhagyatottnak látszó összekötő folyosó felé vette az irányt, majd ott fogadta a rejtélyes hívást.

- Üdvözlöm, „admirális” – hallatszott Loki hangja a mikrofonból, különösen, de Hackett számára teljesen érthetően hangsúlyozva a szót. – Megtudhatnám, mégis hogyan mennek a dolgok odaát?

- Minden a tervek szerint halad. Senki sem sejti valódi célunkat és szó nélkül követik parancsaimat. Miért kerestél?

- Eljött az idő. Vigye a hajót a már korábban megadott koordinátákra, majd eressze le a pajzsait és hagyja, hogy a drákok átvegyék felette az irányítást. Az ön és emberei biztonságáról kezeskedünk, nekik csak a hajó kell, semmi több.

- Ott leszek, amint csak tudok – felelte kis gondolkodás után. Ő ezt egyáltalán nem érezte ezt árulásnak a részéről, a háború már véget ért, képtelenség azt megfordítani. Semmit sem számít, hogy 18 vagy 20 ezer ember marad életben.

Nélkülük pedig nem sokra jutott volna, ők helyezték vissza korábbi posztjára és végig segítették. Sőt, magasabbra emelték, mint azt valaha is remélte. Eljött az ideje, hogy viszonzza mindezt. Különben is biztos volt benne, hogy a közelében tartanak egy jó képességekkel megáldott bérgyilkos, ha esetleg nem kívánna együtt működni. Rövidesen ismét visszatért a hídra.

- Változott a terv. Jackson, irány a Farkas Ösvény csillagköd!

- A mi? De hát... – értetlenkedett első tisztje.

- Csinálja! – förmedt rá fenyegető hangnemben. Kis gondolkodás után teljesen értetlenül ugyan, de eleget tett a feladatnak, majd a Mercilles ismét útra kelt kékesen izzó hajtóműveinek robaja közepette.

- Elmentek! – jelentette ki Malcolm meghökkenve a még mindig javítás alatt álló, de már folyamatosan menekülteket fogadó Korolev fedélzetén.

- Hogy éti, hogy elmentek? – csattant fel Zsukov.

- Egyszerűen megfordultak és beléptek a hipertérbe.

- A fenébe... – sóhajtott fel Zsukov rövid csendet követően.

- Arra céloz uram, hogy Hackett talán mindvégig az Ügynökség embere volt? – kérdezte vissza Malcolm. Így már minden értelmet nyert számára. Ezért került Zsukov helyett az a szemét a Mercilles kapitányi székébe. Ezért vették vissza a flottához, minden ezért az egy hajóért volt.

- Nem, rosszabb...

- Rosszabb? Egy Ügynök meglovasított egy komplett csatahajót, mi lehet még ennél is rosszabb?

- Kizárt, hogy az Ügynökség legyen, nem Mainsfield után. Hackett a drák szimpatizánsok közé tartozik és most a kezükbe adta a hajót, amely mindem technológiai tudásunkat tartalmazza. Ezáltal erősebbek lesznek, mint valaha...

A T.S. Mercilles ekkor érkezett meg a Farkas Ösvény csillagködhez. Amely méltán kapta ezt a nevet. Ugyanis két, egymás mellett elhelyezkedő, gyakorlatilag minden számára átláthatatlan kozmikus porfelhőből állt, melyet egyetlen keskeny sáv választott el egymástól

Mindössze egyetlen hajó fért át rajta, magányos farkasként kellett átsuhannia a vékony folyosón. Akárcsak ezen csillaghajó, miközben világos árnyalatot adott a lilás fény csillogása sötétszürke burkolatának. Hirtelen egy pittyenés hallatszott Jackson terminálja felől, majd az rövidesen az admirális felé fordult meglepett arckifejezésének kíséretében.

- Egy korvett jön egyenesen felénk. Leeresztett pajzsokkal, nincs rajta életjel. Elpusztítsuk, uram? – ekkor Hackett szemmel láthatóan gondolkodóba esett, mégis csak nehezebbre esett meghozni az előbb még oly könnyednek kínálkozó döntést.

Ekkor a hídon lévők egyike kilépett terminálja mögül, majd egyenesen Hackett elé sétált, halál komoly arckifejezéssel. Övén látszott a már korábban kibiztosított fegyvere, látszott rajta, hogy nem tréfál. A többiek nem igazán értették különös viselkedésének okát, Hackettet kivéve. Tudta, hogy ezt az ember küldték biztosítéknak, majd az bele is kezdett mondandójába, farkaszemet nézve az admirálissal.

- A Korvett teljesen üres, a légénység számára lett előkészítve. Ha közelebb engeditek, összekapcsolódik a Mercillessel és biztonságban átszállhattok rá, majd egy lakható, M osztályú bolyóra visz benneteket. Ebbe nem kívánunk beleavatkozni, nekünk csak a hajó kell. Amennyiben nincs ellenvetése, admirális. Ha esetleg lenne muszáj megemlítenem, hogy a csillagköd hemzseg a drák hajóktól. – förmedt rá fenyegetően.

- Egyáltalán nincs, a maguké...